

Huszarek Viktória vagyok, 48 éves, egy gyermekem van, aki már felnőtt. Kókán élek, de egy rövid időszaktól eltekintve, 1995 óta Süllysápon dolgozom.

15 évig dolgoztam óvodapedagógusként a Süllysápi Csicsergő Óvodában, első diplomám Sopronban szereztem, a Benedek Elek Pedagógiai Főiskolán, óvodapedagógusként.

2009-ben végeztem történelem szakos tanárként az Eszterházy Károly Egyetemen, Egerben. Majd a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karán végeztem egyetemi mesterképzés során történészként.

Süllysápon a Szent István Általános Iskolában kezdtem tanítani, történelmet és ének-zenét, majd tíz évvel ezelőtt a Süllysápi Móra Ferenc Általános Iskolába kerültem, és itt egy rövid kitérővel, azóta is tanítok, történelmet és ének-zenét. A Budakalász Gimnázium Süllysápi Tagintézményében a gimnáziumi oktatásban is részt vettem több éven keresztül.

A rövid kitérő alatt egy kis múzeum, a Tápiószelei Blaskovich Múzeum vezetője voltam. Ez a rövid időszak világított rá arra, hogy az én helyem a gyerekek között van igazán, mert tanítani és gyerekekkel foglalkozni szeretek leginkább.

Az elmúlt évek során két osztály büszke osztályfőnöke voltam. Az iskolai, a városi rendezvényeken aktívan veszek részt, szereplőként, felkészítő tanárként. Szeretem, amikor a tanulók a tanítási -tanulási tevékenységeken túl is örömmel vesznek részt iskolai szabadidős programokon, ennek érdekében kollégáimmal közösen igyekszünk számukra érdekes, kellemes programokat szervezni. Örömmel kirándulok a tanulókkal, az Erdeivándor vándortáborában is szívesen veszek részt. Meggyőződésem, hogy hatékony oktatási tevékenység csak akkor valósul meg, ha tanuló-tanár-szülő aktív együttműködése és kölcsönös tiszteleten alapuló jó kapcsolata létrejön. Pedagógiai munkásságom során mindig erre törekedtem, törekszem.

Todorovits Rea idézete mutatja be leginkább, hogy mi minden az, ami az általam tanított tantárgyak tudásának átadása mellett jellemzi pedagógiai tevékenységem, mi az, amit rendkívül fontosnak tartok emberként, tanárként:

„Tanítsd meg a gyermeknek, hogy gyakran az utolsóból elsők lesznek, de a sor vége is gyönyörű, ha emelt fejjel, egyenes gerinccel áll, mert belátni a tájat. Tanítsd meg neki, hogy minden könny gyémánttá válik, ha tesz érte, csak egy picit. Tanítsd meg neki, hogy a szép szív az, ami öltöztet, és a mosoly valóban képes megváltoztatni a világot. Tanítsd meg neki, hogy a kenyér fele mindig odaadható annak, akinek nincs, és lehajolni azért, aki elbukott, szárnyakat ad. Tanítsd meg neki, hogy nem minden út járható, de ami az övé, azon repülni is képes lesz. Tanítsd meg neki, hogy a csodákra bizony várni kell, de ha tiszta a szív, a varázslat mindig érkezik. Tanítsd meg neki, hogy nem minden nap szép, de minden napban van valami, amiért érdemes élni. Tanítsd meg, élni, küzdeni, játszva győzni vagy elbukni. Tanítsd meg felállni, könnyeket letörölni, tanítsd tisztán, tanítsd szívből, tanítsd őszintén sírni és nevetni. (...)”

